

Ett nytt kapitel för Ostrobothnia Australis

ANETTE BÄCK

När år 2024 alltmer lämnas kvar i horisonten förundras jag över året som gått. Ett år fyllt till bredden – och som nu redan är över. Hur kunde så mycket rymmas på bara 366 dagar?

Trots att minnena är många, märker jag att de klaraste milstolparna är händelser som kretsade kring OA och firandet av föreningens 100-årsjubileum.

Jag minns med värme vår fest med BirdLife och fågelföreningarna i mars. Vid uppvaktningen bildades en lång kö av gratulanter som ville fira oss – ofta genom att bidra till vårt jubileumsprojekt om storspov. BirdLifes verksamhetsledare höll till och med sitt första gratulationstal på svenska!

Jubileumsexkursionerna i somras gav oss chansen att bokstavligen följa i våra föregångares fotspår. Jag deltog själv i exkursionen till Risö i maj, tillsammans med medlemmar i alla åldrar. Solen strålade så pass att den alltför varma ”historiska” läderhatten fick stanna i väskan. Med en kopp kaffe i handen och naturen runtomkring påmindes jag om hur mycket vi delar – och hur naturen förenar oss.

Och så vår egen jubileumsfest i november. Jag oroade mig länge för detaljerna – skulle alla gäster få mat? Skulle de trivas? Men så snart jag hållit välkomsttalet och hörde sorlet av glada röster insåg jag att det inte fanns något att oroa sig för. På OA trivs vi alltid tillsammans, oavsett om det är i en festlokal eller på en lerig skogsstig.

Utöver själva firandet är det också svårt att glömma de många styrelsemötena eller de hundratals WhatsApp-meddelanden som skickades för att lösa problem och säkerställa att allt blev klart. Och jag kan inte nog tacka mina kollegor i styrelsen, som prioriterade föreningen före nattsömnen för att få tilltänkta historiktexter klara och korrekturlästa. Sådant engagemang är något att beundra!

Jubileumsåret har påmint oss om våra rötter. När våra fem grundare år 1924 startade föreningen hade de en tydlig vision: att utforska, dokumentera och sprida kun-

skap om Österbottens natur. Under jubileet återvände vi till dessa rötter, följde i deras fotspår, dök ner i arkivens gömmor och återupptäckte glömda historier.

Det är slående hur mycket världen har förändrats sedan 1924, på sätt som våra grundare aldrig kunde föreställa sig. Men vi har inte bara överlevt – vi har utvecklats. Idag är OA en 100-åring som är vital, engagerad och relevant. Vi är inte samma förening som 1924 eller 1984, och det är något vi kan vara stolta över. Att vi kunnat anpassa oss efter tiden, samtidigt som vi bevarat våra ursprungliga värden, är en styrka.

Efter ett år av djupdykningar i vår historia framstår fyra ord som kärnan i vår förening: öppenhet, kunskap, värdighet och respekt.

I vår verksamhet finns en plats för alla med naturintresse och vi har ett brett samarbetsnätverk, såväl nationellt som internationellt och över språkgränserna. Världighet utstrålar exkursionsdeltagarna på gamla fotografier i sina paletåer med pälskragar och hattar. Idag kanske vi är mindre propra i vår klädsel, men värdigheten består i hur vi verkar.

Också respekt för naturen och varandra genomsyrar allt vi gör och i en tid då diskussionsklimatet ofta är hårt och polariserat är jag stolt över att vi är en förening som är känd för att hålla sig till fakta och en respektfull ton.

Jag är övertygad om att våra grundare skulle vara stolta över vad vi är idag och vad vi åstadkommit. Men ett jubileum handlar inte bara om att blicka bakåt. Det är också ett tillfälle att ställa viktiga frågor: Hur skapar vi en förening som engagerar nästa generation? Hur fortsätter vi göra skillnad i en värld där naturen möter nya hot och förändringar? Jag ser med tillförsikt på svaren – för vi har redan visat att vi kan.

När vi nu går in i vårt andra sekel handlar det om att fortsätta förändras och skapa nya berättelser. Jag vill rikta ett stort tack till er som gör Ostrobothnia Australis till vad det är – oavsett om du är ny i verksamheten eller har varit med oss i årtionden. Tillsammans bygger vi vidare på vår gemensamma historia.